

DESIRE®

Heidi Bettsová
Zrádné diamanty

HEIDI BETTSOVÁ

ZRÁDNÉ DIAMANTY

PŘEKLAD

KAREL DUBEN

Milá čtenářko,

všechny říjnové příběhy zastihují hrdiny v nepředvídatelné situaci, která pro ně znamená pořádnou výzvu. Ať již sáhnete po povídce Láska bez podmínek, nebo se začtete do příběhů s názvem Sázka bez vítěze, či Zrádné diamanty, v každé z těchto romancí musí hlavní hrdina zásadně přehodnotit svůj dosavadní život. Jednou ho k tomu vedou podivné informace o temné minulosti, jindy zase vážné zranění a do třetice dokonce kriminální čin sexuální společnice...

Jsem si jist, že se s mými příběhy nudit nebudete.

S láskou

Váš Harlequin

Heidi Bettsová

ZRÁDNÉ DIAMANTY

Amsterdam • Atény • Bombaj • Budapešť • Hamburk
Londýn • Madrid • Milán • New York • Paříž
Rio de Janeiro • Stockholm • Sydney
Tokio • Toronto • Varšava

Název originálu:
Secrets, Lies & Lullabies

První vydání:
Harlequin Books, 2012

Překlad:
Karel Duben

Odpovědný redaktor:
Bohdana Hyťhová

© 2012 by Heidi Betts

© For the Czech Republic edition by HarperCollins Polska sp. z o.o.,
Warszawa 2026 (Zrádné diamanty: 2014 by Harlequin Polska sp. z o.o.)
Tato kniha je vydána na základě licence Harlequin Books S.A.

Všechna práva vyhrazena, včetně práva na reprodukci části díla v jakékoliv podobě.

Všechny postavy v této knize jsou fiktivní. Jakákoliv podobnost se skutečnými osobami, žijícími či zesnulými, je čistě náhodná.

Aniž by byla jakkoli omezena výlučná práva autora, spoluautora a vydavatele, je jakékoli neautorizované využití této publikace k trénování generativních technologií umělé inteligence (AI) výslovně zakázáno. Společnost HarperCollins rovněž uplatňuje svá práva podle čl. 4 odst. 3 směrnice o jednotném digitálním trhu 2019/790 a výslovně vylučuje tuto publikaci z výjimky pro těžbu textů a dat.

Harlequin a Harlequin Desire DUO jsou ochranné známky, jejichž vlastníkem je Harlequin Enterprises Limited a které byly použity na základě jeho licence.

HarperCollins Polska je ochranná známka, jejímž vlastníkem je HarperCollins Publishers, LLC. Název ani známku není možno použít bez souhlasu vlastníka.

Ilustrace na obálce byla použita po dohodě s Harlequin Books S.A. Všechna práva vyhrazena.

Elektronické formáty: Katarzyna Rek

HarperCollins Polska sp. z o.o.
ul. Domaniewska 34A, 02-672 Warszawa
info@harpercollins.pl
www.harpercollins.pl
www.harpercollins.cz

ISBN: 978-83-291-3225-1 (EPUB)
ISBN: 978-83-291-3226-8 (MOBI)
ISBN: 978-83-291-3227-5 (PDF)

PRVNÍ KAPITOLA

Alexander Bajoran vstoupil masivními dubovými dveřmi do své suity. Neušel ještě ani míli po klikaté cestě, která vedla z luxusního rustikálního resortu Mountain View Lodge, když si uvědomil, že si v hotelu zapomněl složku s důležitými dokumenty. Už teď mu navíc bylo jasné, že přijde na schůzku pozdě – neexistovala možnost, že by se dostal do centra Portlandu včas.

Nechal za sebou zapadnout dveře a kráčel podrážděně do obývacího pokoje. Vzápětí strnul přimražený na místě, když zjistil, že uvnitř je ještě někdo další. Obrátil se k ložnici a všiml si ženy, která mu převlékala postel a pobrukovala si přitom jakousi melodii, kterou stěží slyšel.

Měla na sobě uniformu pokojské, ale bohužel ne její francouzskou sexy variantu. Jen prosté šedé šaty, které její postavě nijak nelichotily.

Blond vlasy měla stažené do uzlu a připevněné v týle plastikovou sponou, ale dobře si povšiml i pramenů, které byly černé, mēděné a dokonce i modré. Ano modré – ta žena měla modré vlasy. Tedy aspoň částečně.

Nebyla si vědoma jeho přítomnosti, jen se lehce pohybovala kolem jeho postele a v uších se jí leskly náušnice – jeden boltec dokonce souvisle lemovaly po celém jeho obvodu. Cvočky, piercingy, perličky – v pravém uchu jich musela mít sedm nebo osm, zatímco

na levém viděl jen čtyři. Byl si jistý, že nemohou být zlaté, pokojská by si něco takového těžko mohla dovolit. A to byla škoda, protože viděl, že by jí diamanty slušely. A kdo jiný by to mohl posoudit lépe? Vždyť diamanty – to byla jeho parketa.

Náhle se dívka otočila s jeho špinavým povlečením v náručí, a když ho uviděla, tlumeně vykřikla.

Zvedl ruce v univerzálním uklidňujícím gestu. „Nechtěl jsem vás vylekat,“ omluvil se.

Vztáhla ruku, vytrhla si z uší sluchátka a nacpala si je do kapsy bílé zástěrky. Dokud neztlumila hlasitost, slyšel, jak z nich buší muzika.

Teď, když ji viděl zepředu, všiml si, že na sobě nemá skoro žádný make-up. Zvláštní – vzhledem k jejím vlasům a šperkům. Viděl také, že má v pravém obočí piercing, jednoduchý průsvitný zirkon.

Podívala se na něj a nervózně si olízla rty. „Omlouvám se. Netušila jsem, že tu někdo bude. Nevšimla jsem si visáčky na klíce.“

Potřásl hlavou. „Nebyla tam. Jen jsem si zapomněl něco, co potřebuju v práci.“

Nevěděl, proč jí to vykládá – netrávil většinou čas tím, že by někomu něco vysvětloval. Ale čím déle tam stál, tím víc si uvědomoval, že to stvoření stojí za pohled.

A to se mu také nepodobalo. Ženy, s nimiž se scházel, byly většinou bohaté a sofistikované a trávily svůj čas hlavně v klubech, kde přemýšlely, na jakou charitu věnují dalších pár tisíc dolarů.

Nikdy se mu ještě nestalo, že by ho přitahoval někdo s pestrébarevnými vlasy a piercingy v uších a na obočí. Ale ta mladá žena, která před ním stála, byla fascinující jako exotické zvíře. Zdálo se, že je jeho přítomností trochu zaskočená, jako by měla strach, že ji kousne.

„Když už jsem tady, potřebujete něco?“ zeptala se a znovu si olízla rty. „Skleničky, ručníky, něco takového?“

Potřásl hlavou. „Mám všeho dost, děkuju.“

A pak, protože už ho nenapadalo nic, co by mohl říct nebo udělat, prošel zpět do obývacího pokoje a vsunul si pod paži zapomenuté dokumenty. „Tak,“ zamumlal spíš pro sebe. „Nechám vás pracovat.“

Naklonila hlavu a stále ho ostražitě sledovala, jak jde k hlavním dveřím. Na prahu si nedokázal pomoci. Obrátil se a ještě naposledy se zadíval na tu zajímavou dívku, která se už zase vrátila ke své práci a povlékala mu postel.

„Byl to Alexander Bajoran,“ zašeptala Jessica chraptivě své sestřenici, která s ní seděla u malého stolku.

„Děláš si legraci,“ odpověděla Erin stejně potichu.

Jessica potřásla hlavou, založila si ruce na hrudi a opřela se. Jejich sendviče ležely před nimi netknuté a z orosených skleniček stékaly kapky vody na desku stolu.

„Poznal tě?“ zeptala se Erin zvědavě.

„Nevím. Nic neřekl, ale zvláštně se na mě díval.“

„Jak zvláštně?“

Jessica se pousmála. „Jako obyčejně.“

„No, ty máš ve zvyku vyčnívat.“

Jessica vyplázla na svou sestřenici jazyk. „Nemůžeme být všechny ctnostné a dokonalé.“

„To po tobě nikdo nechce. Máme jen v rodině starost, aby se z tebe nestala další Courtney Love.“

Jessica udělala na svou sestřenici gesto, které jí patrně vysloužilo u rodiny právě vyslovené obavy. Erin se ani v nejmenším neurazila, jen obrátila oči ke stropu.

„Tvůj jedinečný styl by nám nakonec mohl přijít vhod, protože vůbec nevypadáš jako před dvěma lety. Bajoran nemá šanci poznat, kdo jsi.“

„Doufejme. Pokusím se pro každý případ vyměnit si poschodí s Hildou, abych na něj náhodou zase nenarazila.“

„Ne, to nedělej!“ vyhrkla Erin. „To, že tě nepoznal, je dobře. Klidně se můžeš pohybovat po jeho suitě, aniž by měl jakékoli podezření.“

„Podezření?“ opakovala Jessica. „Kdo myslíš, že jsem – James Bond?“

„Kdybych to mohla udělat já, udělala bych to, to mi věř,“ řekla jí Erin s hořkostí. „Ale tebe považuje za pokojskou.“

Jessica přimhouřila oči. „Udělala co? A proč na tom záleží?“

„Záleží na tom, protože se můžeš pohybovat po jeho suitě bez povšimnutí. Víš přece, jací jsou muži jako Bajoran. Bohatí, egocentričtí... budeš pro něj neviditelná.“

Jessica rozuměla hněvu své sestřenice. Před padesáti lety došlo k tomu, že dědeček a strýc Alexandera Bajorana začali podnikat ve firmě, kterou pojmenovali Bajoran Designs. Brzy začali spolupracovat s dědečky Jessiky a Erin, kterým patřila firma Taylorovy klenoty. Obě společnosti působily v Seattlu a dohromady se jim podařilo vytvořit některé z nejkrásnějších a nejceněnějších šperků na světě. Náhrdelníky, náramky a náušnice, které nosily celebrity a členky královských rodin po celém světě, měly cenu milionů dolarů.

Partnerství rodin Bajoranových a Taylorových trvalo celá desetiletí. Během té doby obě rodiny nesmírně zbohatly. A pak, před pěti lety, převzal Alexander po svém otci Bajoran Designs. První, co udělal, bylo to, že její rodině ukradl jejich firmu.

Bez varování skoupil většinu akcií Taylorových klenotů a dostal tím otce obou dívek z vedení.

Kvůli jeho proradnému kroku rodina Taylorových zkrachovala a téměř přes noc musela odejít ze Seattlu. Jessičina matka si na život střední třídy nezvykla dosud – a ta Erinina ho nesla nejtíže z celé široké rodiny.

Jessice se však podařilo projít tou velkou změnou dobře. Nemohla říct, že by ji bavilo dělat pokojskou

v resortu, který si kdysi její rodina mohla celý koupit jediným lusknutím prstů. Ale to, že byla pokojská, že dělala normální práci, jí dalo svobodu, jakou dřív, když byla známou celebritou, nikdy necítila. Tehdy by ji nemohlo ani napadnout, aby si nabarvila vlasy nebo nechala propíchnout uši takovým způsobem, jakým to udělala. Vždyť tehdy byla jedna z těch Taylorových – chodila na obědy do klubů a neustále byla v hledáčku fotoaparátů.

Peníze byly sice fajn, ale měla čím dál silnější pocit, že anonymita je ještě o něco lepší. Alespoň pro ni. Erin si myslela pravý opak.

„A proč bych měla být neviditelná?“ zeptala se nakonec. „Bylo štěstí, že mě nepoznal. A aby se to nestalo, měla bych si vyměnit směny nebo poschodí s některou z dalších holek.“

„Ne!“ vybuchla opět Erin. „Cožpak to nechápeš? Tohle je naše příležitost, abychom se tomu darebákovi pomstily!“

„O čem to mluvíš?“ Jessica zmateně potřásla hlavou. „Jak bychom se mu mohly pomstít? Je to miliardář – a my jsme nuly. Nemáme peníze, moc, kontakty.“

„To je sice pravda, ale on svoje miliardy nahrabal na náš úkor. Jeho firma byla kdysi naše – a třeba zase může být.“

Než mohla Jessica odpovědět, Erin pokračovala: „Je tady pracovně, že? To znamená, že musí mít s sebou spoustu dokumentů – třeba smlouvy, které bychom mohly použít k získání naší firmy zpět.“

„Taylorovy klenoty ale už neexistují. Naši firmu pohltil Bajoran Designs.“

„No a?“ pokrčila Erin rameny. „Tak ho přimějeme, aby ji zase vyplivl.“

Jessica nechápala, jak by se to dalo udělat, ale i kdyby to nějak šlo, věděla, že to, co Erin navrhuje, je šílenost.

„Nemůžu se mu hrabat ve věcech. To není správné.“

A kromě toho je to nebezpečné – šlo by o průmyslovou špionáž. A to je protizákonné! Mohla bych přijít o práci!“

Erin pohrdavě pohodila hlavou. „O průmyslovou špionáž jde jen tehdy, když jsi zaměstnaná u konkurenční firmy. Což nejsi, protože tu nám Alexander Bajoran ukradl. A komu by vadilo, kdybys o tu hloupou práci přišla? Vždyť klidně můžeš uklízet záchody v jiném pětihvězdičkovém hotelu, ne?“

Jessica se opřela. Hlava se jí točila z nenávisti a touhy po pomstě, kterou jí předváděla její sestřenice – stejně jako z jejího očividného pohrdání její prací. Ano, umývala toalety a vysávala koberce, ale... jistým způsobem se jí to líbilo. Mohla trávit čas o samotě, stýkat se s ostatními pokojskými a navíc nemusela přiznávat daňovému úřadu sporné, které bylo občas velmi štědré.

A k tomu všemu ji ta práce zbavovala času a energie na to, aby pořád přemýšlela o minulosti, starých křivdách a spřádání plánů na pomstu – na rozdíl od Erin.

„No tak, Jess. Prosím,“ žadonila teď. „Musíš to udělat. Pro rodinu. Taková příležitost se nám už nemusí nikdy naskytnout. Můžeme zjistit, co má Bajoran za lubem – nebo jestli je nějaká možnost získat zpět naši firmu.“

Chtěla odmítnout – měla odmítnout! Ale když viděla bolest v Erininých očích, nedokázala to.

„Co bych měla udělat?“ zeptala se opatrně. „Co mám hledat?“

„Jen... prostě se podívej, jestli nenajdeš nějaké dokumenty. Na stole, v kufríku... kdekoli. Hledej vnitřní zprávy z kanceláře... nebo dokumenty označené jako důvěrné.“

Jessica váhavě přikývla, i když jí zdravý rozum radil pravý opak. „Dobře. Pokusím se. Ale nenechám se chytit. Jen se porozhlédnu. Ale rozhodně se nebudu prohrabovat v jeho věcech jako nějaká zlodějka.“

Erin nadšeně pokývala hlavou. „Jasně, to chápu. Jen se porozhlédni. A kdybys tam byla s ním, naklepávej mu polštáře, kdyby zrovna telefonoval. A poslouchej...“

Nebyla si jistá, jestli to bude možné, ale pouhý příslib, že to zkusí, učinil její sestřenici šťastnější.

„Moc na to nespolehej, Erin. Já se kvůli tobě nenechám zavřít, pamatuj si to. A Taylorová se zápisem v trestním rejstříku k sobě přitáhne daleko víc pozornosti než to, když bude uklízet po lidech v koupelně, to mi věř.“

DRUHÁ KAPITOLA

Tohle je šílenost.

Z bývalé bohaté prominentky se proměnila v pokoj-skou, ale ne ve špiónku, která pozná důležité obchod-ní informace! Ani nevěděla, co by měla hledat, natož pak, jak by to měla najít.

Vozík měla v hale, ale vytáhla z něj téměř všechno, co potřebovala k čištění a uklízení v pokoji. Povlečení, ručníky, toaletní papír, vysavač... Napadlo ji, že když budou všude po suitě roztahané čisticí prostředky, bude vypadat přirozeněji, že se pohybuje po celé její ploše, kdyby náhodou někdo – zejména Alexander Bajoran – přišel a přistihl ji, jak slídí.

Problém byl jen v tom, že jeho pokoje byly nepo-skvrněné. Sama je denně uklízela ještě předtím, než se nastěhoval. Kromě toho, Alexander Bajoran byl zřej-mě velmi čistotný, a tak se nikde nepovalovaly žádné jeho osobní věci.

Bez ohledu na to, co po ní chtěla její sestřenice, roz-hodla se, že nebude celou suitu prohledávat kousek po kousku. Usoudila, že bude stačit, když se podívá do psacího stolu, pod postel, do nočních stolků a možná do skříní. Ale rozhodně nebude prohrabávat zásuvky s jeho spodním prádlem, když navíc ani neví, co by měla hledat.

Něco ohledně jeho podnikání, něco kompromitujícího – ale co?

Jessica neměla své sestřenici za zlé, že chce najít

něco, co by Bajoranovi mohlo uškodit, něco, co by mohlo zvrátit osud muže, který zničil Taylorovým život.

Ale připadalo jí, že to není příliš realistické. Od Bajoranova kroku uplynulo už pět let. Dávno se zabývá novými smlouvami – a i kdyby nebyly úplně čisté, pochybovala, že by si vozil důkazy o svých podvodech s sebou.

Postele měla už svlečené a povlečení leželo na hromadě, takže to vypadalo, že pilně pracuje. A protože byla blízko, rychle a tiše otevřela jeden z nočních stolků.

Ruce se jí třásly a konečky prstů měla úplně ledové. Jistě, byla tady sama, ale dveře do chodby byly otevřené, taková byla hotelová pravidla při úklidu, a každou chvíli sem někdo mohl vstoupit.

Nevěděla, co by bylo horší – kdyby ji přistihl Alexander Bajoran, nebo její vedoucí. Skončilo by to ale stejně – přišla by o práci.

V tuto chvíli se ale nemusela ničeho takového obávat, protože zjistila, že zásuvka je prázdná. Nebyla v ní dokonce ani bible nebo diskrétní telefonní seznam – Mountain View nebyl takovým resortem. Když návštěvník potřeboval bibli nebo cokoli jiného – dokonce i osobní věci – zavolal na recepci a požadované záležitosti byly okamžitě a decentně doručeny přímo na pokoj.

Odkopla špinavé povlečení z cesty a začala pohlédnout čistě. Udělala jeden roh, obešla postel a natáhla další. Pak otevřela druhý noční stolek.

Tento prázdný nebyl. Sevřelo se jí srdce, když si uvědomila, že se bude muset probírat majetkem arcinepřítele své rodiny.

Spodní zásuvka obsahovala karafu s whisky a dvě vysoké sklenice. V horní ležela silná kožená složka a temně modré pero Montblanc.

Těžce polkla. Jakmile odsune to pero a otevře

složku, nebude cesty zpět... naruší Alexanderovo soukromí a poruší smlouvu, kterou podepsala, když do hotelu nastoupila.

Zhluboka se nadechla, zavřela na okamžik oči a vztáhla ruku pro pero. Rychle otevřela složku a snažila se svou zběsile pádící mysl přimět k tomu, aby v potišťených papírech našla nějaký smysl.

Prolétla první dvě strany, ale nic jí nepřipadalo důležité nebo svědčící o nějakých nekalých praktikách. Na dalších stranách byly fotografie a obrázky šperků, snímky dokončených prací i skeče s návrhy designu.

Nádherné šperky... Takové, jaké kdysi vytvářeli členové její rodiny. Takové, které si přála navrhovat ona sama.

Když vyrůstala, byla chráněná a rozmazlovaná, a byla si prakticky jistá, že od ní její rodiče neočekávali nic jiného než to, že se bohatě provdá. Ale to, co doopravdy celé ty roky chtěla, bylo pracovat pro Taylorovy klenoty. Nebo spíš pro jejich partnerskou firmu Bajoran Designs.

Jako každá mladá žena, i ona milovala šperky. Ale zatímco většina jejích vrstevnic je chtěla jen nosit, ona je chtěla vytvářet. Ráda se probírala nařezanými a naleštěnými diamanty a hledala dokonalý kámen pro soupravu, kterou sama navrhla.

Během střední školy se všechny její knihy a poznámkové bloky hemžily drobnými čmáranicemi, které byly ve skutečnosti návrhy šperků. Její otec jich dokonce pár použil a prodal za šesti a sedmimístné sumy. A k šestnáctinám ji překvapil perlovým a diamantovým prstenem v soupravě – jejím tehdy nejoblíbenějším a nejpodařenějším návrhem.

A stále jím byla, ačkoli v současnosti nenacházela mnoho příležitostí, aby si soupravu na sebe vzala. Měla ji uloženou ve šperkovnici, schovanou mezi méně cennými tretkami, které lépe odpovídaly jejímu současnému příjmu.